

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Conciliorvm Omnivm Generalivm Et Provincialivm Collectio Regia

Ab anno CCCXIV. ad annum CCCXLVI.

Parisiis, 1644

Quomodo a philosophis Arii plurima contra sancta[m] illam
apostolicoru[m] Dei sacerdotum Synodum prolata fuerint. Capvt XIII.

urn:nbn:de:hbz:466:1-15072

initio traditam fidei veram dogmatum integritatem, parati ex sancti Spiritus arbitrio per plurima diuinarum scripturarum testimonia demonstrare hæc ita se habere. Cum hæc ab ipsis, vel potius a Spiritu sancto per ipsos pronuntiarentur, qui impietate Arii asserbant (erant autem pro Eusebio Nicomediae, & Theognio Nicææ, quos iam pridem indicauimus) respiciebant pariter in conductitios Arii philosophos quosdam maxime disertos, quos cum malitiæ suæ patronos conduxisset Arius, cum illis venit ad sanctam illam & generalem Synodum. Aderant autem & plurimi philosophi, in quibus sperantes, vt paulo ante diximus, veritatis aduersarii, merito cum suæ blasphemiam magistro damnati sunt: impleta in ipso & in ipsis sacra scriptura, quæ dicit: *Maledictus homo qui confidit in homine, & a Domino recessit cor eius.* Recessit enim vere a Domino blasphemum cor Arii cum Deo pugnantis, & eorum qui eius impietati communicant, audentium dicere Filium Dei creaturam atque facturam, cum sit omnium visibilium & inuisibilium creaturarum naturarum creator & effector.

λέγοντες ὅτι υἱὸν τοῦ θεοῦ, πάντων κτίστω καὶ δημιουργὸν, ἀσχετῶν καὶ ὁρατῶν κτιστῶν φύσεων.

Quomodo a philosophis Arii plurima contra sanctam illam apostolicorum Dei sacerdotum Synodum prolata fuerint.

CAPVT XIII.

VNVS ex mercenariis illis Arii philosophis, qui præce-

δοῦσαν ἡμῖν τῆς αὐτῆς πίστεως ἀληθῆ δόγματων ἀκρίβειαν, ἐπιμίως ἐχόντων ἡμῶν, σὺν ἀδελφία τῆ ἀγίου πνεύματος, διὰ πλείων ὅσων μεροπειῶν ἦν ἐκ τῆς θεῖαν γραφῶν δείξει, ταῦτα οὕτως ἔχον. τούτων πρῶτον αὐτῶν, μᾶλλον δὲ δι' αὐτῶν ἕποδ τῆ ἀγίου πνεύματος ἐκφανουμένων, οἱ τ' ἀσεβείας Ἀρείου ἀνηπιούμενοι ἦσαν δὲ ὑπὲρ Εὐσέβιου Νικομηδείας, καὶ Θεόγῳ τῆς Νικαίας, οἱ ἔμπεσον ἤδη ἐδηλώσαμεν ἀπέλεπον δὲ ὁμοίως εἰς τὸν μεδωντῶν Ἀρείου Φιλοσόφους πναὶ λογίους ὑπάρξαν, οἱ σιωηρόροι τ' οἰκείας μοχθηρίας μεδωσάμενος Ἀρείος, σὺν αὐτοῖς ἦσαν εἰς πλεῖστον ἐκείνων καὶ οἰκουμένην σὺν ὁδόν. παρῆσαν γὰρ πλείστοι ὅσοι Φιλόσοφοι, εἰς οὓς ἠλπιώτερος, αἰς δὲ εἰρήκαμεν, οἱ τ' ἀληθείας πολέμοιοι, εἰκότως ἐάλωνται καὶ μὴ τῆ τ' βλασφημίας αὐτῶν διδασκαλοῦ πληρουμένης ἐπ' αὐτῶν καὶ αὐτῶν τ' ἱεραὶ γραφῆς λεγούσης ὅτι κατὰ κράτος πᾶσι ἀνθρώποις, ὅς ἐστι πλεῖστον ἀπὸ αὐτῶν ἐπ' ἀνθρώπων, καὶ ἀπὸ κελου ἀπέστη ἡ καρδία αὐτῶν. ἀπέστη γὰρ ὄντως ἀπὸ τῆ κελου ἡ βλασφημία καρδία τῆς θεομάχου Ἀρείου, ἧ τ' κοινωνῶν τ' ἀσεβείας αὐτῶν, κτίσμα καὶ ποίημα πολυησιαίων

ὅπου ἦν Φιλοσόφον Ἀρείου, καὶ τῆς ἀγίας ἐκείνης τ' ἀποστολικῶν ἑσθῶν ἱερέων σὺν ὁδῶν, πλείστα ὅσα διέφθεγονται.

ΚΕΦΑΛ. ΙΓ'.

Εἰς δὲ ἕως τῆς μεδωντῶν Ἀρείου Φιλόσοφου, λίαν παρὰ πάντας

ANNO CHRISTI 325.

Ἐν ἄλλοις θαυμαζόμενος, πολλὰ
 καὶ πάμπολλα ὑπὲρ Ἀρείου πρὸς ἑαυτὸν
 ἐπισκόπους ἑαυτὸν ἡμετέροις διεκίνητο
 ἐπιπλήσεις ὅσας ἡμέρας, ὡς γίνεσθαι
 ἐφ' ἐκείνης ἡμέρας διὰ τῶν λόγων συμβο-
 λῆς μεγάλλω ἀκρόασιν τῶν πλῆθους τῶν
 συναρχιερέων ἐπισκοπῶν τε καὶ φι-
 λосоφῶν καὶ τῶν ἀγίας συνόδου
 λεγομένων, ταῖς ἀσεβείαις Ἀρείου βλα-
 σφημίας παροβλασφημίου, λέγοντος
 ὅτι τὸ ἕδος τοῦ θεοῦ πᾶσι, ὡς ποτε ὅτε ἐκ
 τοῦ καὶ ὅτι κλίμα ἐποίημα ὅτι ἐκ ὄν-
 των, ἐστὶν ἐπέρας οὐσίας ἐκ ὑποστάσεως
 ὄντων, καὶ ὑπὲρ τούτων τῶν μαρῶν δογμα-
 των Ἀρείου πολὺ ὡς ἀπὸ ἀγῶν, καὶ
 αἱ τῶν λόγων νικηθεὶς λυπῶντος αὐτῶν
 καὶ τῶν ἑαυτῶν θεοῦ καὶ κατὰ τὸν ἕρποντος τῶν
 ἀγίων ἱερέων ἐκείνων ἕρποντος, λαλοῦν-
 τος ἐν αὐτῶν, ἐδὶ αὐτῶν, τῶν τῶν αἰθερο-
 πων σωτηρίας ἐχθροῦ. οἱ δὲ τῶν δλη-
 θεϊκῶν ὑπὲρ μαρῶν, οἱ ἡμετέροις ἐπισκο-
 ποι, ταῖς ὀφειλομέναις καὶ πρεπούσαις
 ὑπὲρ τῶν δόξολογιῶν δογματικῶν αἰ-
 πνέσας ἀπερχόμενος τῶν φιλοσόφῶν
 παροσφερῶν. Ὁ μέγαν παροσφή-
 τῶν ὁμοῦ καὶ βασιλεῖα Δαυὶδ μι-
 μοῦμενοι, λέγοντες. ἠτοιμάσθην,
 καὶ ἐκ ἐπείσεσθην. πάσας γὰρ τὰς
 τῶν φιλοσόφῶν πολυπλόκους παρο-
 σφάσεις, ὡς πρὸς τῶν θεῶν λόγων, συπ-
 πῶν δίκην, κατανήλισκον. Ἐλλὰ
 καὶ οὗτος ὁ φιλόσοφος τῶν τῶν λό-
 γων διαβολικῆν ἄπειραν παρῶν, πᾶσι
 διὰ τῶν ἐπισκοπῶν ἀλήθειαν κηρυτ-
 τόμενον ἀντιθέσειν ἐπέσειτο. Ἐμὰ
 λαβῆσα πᾶσι τοῖς ἐπαρχομένοις αὐ-
 τῶν, ὡς ἄλλοις, παροσφερόμενον, ἐπι-
 λυέειν τε ἐβιάζετο πᾶσι κινούμενα δι-
 κῶν ἐγγέλλων. ἐν οἷς γὰρ ἐδοκεῖ ἑαυτῶν
 συνίστασθαι, διολιθιστῶν τῶν ἐπικρατεῖσθαι αὐτῶν παροσφερομένων νοημάτων.
 Concil. Tom. 2.

teris omnibus admirationi fuit,
 plurima pro Ario contra nostros
 episcopos plures dies disseruit :
 sic ut quotidie propter disputa-
 tionis conflictum ingens esset
 concursus multorum ad audien-
 dum properantiū. Philosophus
 interim multa effundebat in ea
 quæ a sancta Synodo diceban-
 tur, atque obiiciebat impias Arii
 blasphemias de Filio Dei, in-
 quiens, tempus aliquod fuisse
 cum ille non esset: & quod crea-
 tus factusque esset ex iis quæ non
 sunt; quodque alterius esset natu-
 ræ & substantiæ quam Pater.
 Atque hæc scelestæ Arii dogma-
 ta magna animi contentione &
 orationis flumine propugnabat.
 Cum hac ille rabie contra Dei
 Filium fureret, & sanctorum pa-
 trum coronam infectaretur acri-
 ter, loquente in ipso & per ipsum
 humanæ salutis hoste: e contra
 veritatis propugnatores episco-
 pi nostri rationes conuenientes
 & decentes pro apostolicis dog-
 matis sine tumultu & strepitu
 philosopho opposuerunt, ma-
 gnum illum prophetam iuxta &
 regem Dauidem imitati, dicen-
 tem: *Paratus sum, & non sum* *Psal. 112.*
turbatus. Omnes enim verutas
 & implicatas philosophi ratio-
 nes, ceu stupas, diuini verbi flam-
 ma absumperunt. Verum ille
 diabolica verborum arte fretus,
 prædicatam ab episcopis verita-
 tem vexare non desinit, facile, ut
 putabat, cum quouis obuiο ma-
 nus conferens, dissoluere nitaba-
 tur obiectas quæstiones, ex ar-
 gumentis etiam fortioribus, qui-
 bus constringi sibi ipsi videba-
 tur, instar anguillæ elabens. Li-

cet ad hunc ille modum furens, multo fastu in tranquillam Synodum sese inferret insolentius, existimans se vincere posse inuitam increati Spiritus Christi qui in iis erat, potentiam, ex suis ipsius verbis conuictus succubuit tandē: vt ostenderet Deus, qui comprehendit sapientes in astutia eorum, quod non in sermone, sed in virtute regnum ipsius situm sit, per quemdam ex seruis suis qui illic aderant, malum dæmonem in philosopho loquentem non solum imperiose tacere iussit, verum etiam eiecit inde. Quidam enim ex sanctis confessoribus qui Synodo intererant, vir simplex natura & apertus, si quis alius ex eo coetu, qui nihil aliud nouerat præter Christum, & hunc crucifixum in carne, secundum scripturas: cum vna cum episcopis esset, & videret philosophum insultantem piis nostris episcopis, & disputationis verfutia sese iactantem, poscit ab episcopis Dei sacerdotibus veniam colloquendi & congregiendi cum philosopho. Tum vero episcopi nostri, cum simplicitatem viri & literarum imperitiam viderent, suadebant ei in medium non prodire, ne forte ab improbis & veritatis hostibus irrideretur. Ille cum continere se non posset, philosophum aggreditur, & ad eum inquit: In nomine Iesu Christi Dei Verbi semper cum Patre existentis, audi veritatis dogmata, o philosopho. Certe, inquit ille, si dixeris. Tū sanctus: Deus, inquit, vnus est, qui postquam cælum, terram, maria, & quæcumque in iis continentur, fabricauit, & terram, & θάλασσαν, & τὰ ἐν αὐτοῖς πάντα δημιουργήσας, ὁ κ' ἔ

ἀλλὰ καὶ οὕτως κορυθαλιῶν ἀλαζονικῶς κ' ἡσ ἑρρωικωτάτης σωόδου ἐφέρετο, ἐλπίζων νικᾶν τὴ ἐν αὐτοῖς ἀκίησου πνεύματος Χριστοῦ ἢ ἀκαταμάχητον δυνάμιν, ἐν τῷ οικείῳ ῥημάτων ἀλισκοῦμενος συγκατεπίεν· ἵνα δείξῃ ὁ θεὸς ὁ δρασαῦμενος ὁδὸν σοφοῖς ἐν τῇ πανουργίᾳ αὐτῶν, ὅτι ἐν ἐν λόγῳ ἡ βασιλεία αὐτοῦ, ἀλλ' ἐν δυνάμει συνίσταται, δι' ἐνὸς τ' ἐκέισε δούλων αὐτοῦ. ¶ ἐν τῷ φιλοσοφῷ λαλοῦντα πονηρὸν δαίμονα ἰχρῶς κατεπίρασεν, οὐ μόνον, ἀλλὰ καὶ ὄξυβαλεν. ἀνὴρ γὰρ ἦν ἐκ τῶν παρόντων τῇ σωόδῳ ἀγίων ὁμολογητῶν, ἀπλοῖς πλὴν φύσιν, εἶπερ ἦν ἄλλος τῶν ἀγίων, καὶ μηδὲν ἕτερον εἰδὼς εἰ μὴ Ἰησοῦ Χριστοῦ, καὶ τὸ ἕτερον ἐσαυτοῦ ἄνθρωπον σαρκὶ, κ' τὰς γραφὰς, σωῶν τοῖς ἐπισκόποις, καὶ ἔρχοντ' ἐπιλόσοφον κατεπαρόμενον τῶν ἡμετέρων ἀγίων ἐπισκόπων, καὶ τῇ μοχθηρᾷ αὐτοῦ συζητήσῃ κατὰ λαζονόμῳ, ἀπὲρ ἄρα τῶν ἐπισκόπων τῶν ἐν θεοῦ ἱερέων χώραν αὐτῶν συνομιλίας ἄρ' αὐτῶν πρὸς τὸν φιλόσοφον δοθέντων. τότε οἱ καθ' ἡμᾶς ἄγιοι ἐπίσκοποι διαρουῶτες τὴ ἀνδρὸς πλὴν ἀπλοῦτα, καὶ τὸ ἀπειροῦ αὐτῶν εἶναι γραμμῶν, ἐπειθον μὴ δοῦναι ἑαυτῶν εἰς τὸ μέσον, μὴ ποτε παρὰ τοῖς μοχθηροῖς, καὶ ἡσ δληθείας ἐχθροῖς, γέλωτος γήνηται. ὁ δὲ μὴ ἀναζούμενος πρὸς τὸν φιλόσοφον, καὶ φησι πρὸς αὐτὸν· ἐν ὀνόματι Ἰησοῦ Χριστοῦ τὸ αἰεὶ σὺ τῷ πατρὶ ὄντος θεοῦ λόγου, αἰουσον τὰ ἡσ δληθείας δόγματ' αὐτοῦ, ὁ φιλόσοφο. ὁ δὲ πρὸς αὐτὸν ἐδὴ εἶποις. Ἐὐ ἄγιος πρὸς αὐτὸν εἰς ὅτιν ὁ θεός, φησὶν, ὁ οὐρανόν, & τὴν γῆν, καὶ τὴν θάλασσαν, & τὰ ἐν αὐτοῖς πάντα δημιουργήσας, ὁ κ' ἔ

Iob. 5.
1. Cor. 3.

ANNO CHRISTI 325.

ANNO
CHRISTI
325.

ἀνθρώπον ἐκ γῆς διαπλασας, ὑπεση-
 σατό τε τὰ πάντα τῷ λόγῳ ἀυτοῦ, καὶ
 τῷ ἀγίῳ πνεύματι. τῶν τῶν λόγων,
 ὁ φιλόσοφος, θεοδὸν ἡμεῖς εἰδότες
 περσοκυνοδῶν, πρὸντες διὰ τὴν
 ἡμετέραν ἀπολύτρωσιν ἐκ τῆς ῥόδου
 αὐτὸν σεσαρκῶσαι, καὶ τελέθει, καὶ ἐν-
 τὴν θανάτου, ἐκ τῆς σαρκὸς αὐ-
 τοῦ πάθους ἐκ τῆς σαρκὸς καὶ ἐκ τῆς θανάτου
 ἡλθὺν θανάτου αὐτὸν ἡμᾶς ἐκ τῆς αἰω-
 νίου καὶ αἰώνιως, διὰ τῆς ἀνάστασιν
 ἀυτοῦ ζῶν ἡμῖν αὐτὸν αἰώνιον ἡλι-
 πιδίαι· ὃν καὶ οὐρανὸν ἀνελάθοντα
 ἐλπίζοντες πάλιν ἐλθούσης, κριτῶν τε
 ἑσθλῶν πᾶντων ὧν διεπραξαμένθα.
 πρὸντες τέτοις, ὁ φιλόσοφος, ὁ φιλό-
 σοφος, ὡς ἀνὴρ μηδεπώποτε πείραν λό-
 γων εἰς ἀντίθεσιν ἐρηκῶς, ἀπὸ τῆς αἰῶ-
 νου, καὶ ὡς κωφὸς ἢ ἀλαλῶς, οὐτως ἀπεσιώ-
 πησε τὸ μόνον οἰκιστῆρα λίαν τῆς φωνῆς
 πρὸς αὐτὸν ἐρηκῶς, ὅτι καμῶν ταῦτα
 οὐτως ἔχον δοκεῖ, μηδὲν ἔτρον εἶναι, ἢ
 πάντα κατὰς περὶ ἐρηκῶς. ὁ δὲ γέρον
 πρὸς αὐτὸν εἶπεν· εἰ ταῦτα οὐτως ἔχον
 πρὸντες, ὁ φιλόσοφος, ἀνάστασιν ἀκολύ-
 θη μοι, καὶ ἵππῃ ἐκκλησίᾳ σου ἀνά-
 στωμῶν, ἐν ἡλίῳ τῆς σημειῶν ταύτης τῆς
 πίστεως. ὁ φιλόσοφος μετὰ βαλῶν ὄ-
 λον ἐαυτὸν πρὸς τὴν ἀλλοτρίαν εἰς τὴν ὄλων
 θεὸν ἀσέβειαν, ἀνάστασιν ἡκολούθη τῶν γέ-
 ροντι, καὶ ἵππῃ φέρει λέγει τοῖς μαθη-
 τῶν ἀυτοῦ, ἐκ πᾶσι τοῖς σωελάθοσιν εἰς
 τὴν ἀκρόασιν· ἀκούσατε, φησὶν, ὡς δύ-
 δρες, ἕως ὅτε λόγων ἐποιούμην ἀπου-
 δῶν, λέγεις ἀντιπῆδου, ἐκ τῆς προσφε-
 ρόμεθα τέχνη τῆς λέγειν ἀνέτροπον· ὅτι ὁ
 ἀπὸ λόγων δυνάμεις ἕως θεῶν ἐκ σῶμα-
 τος τῆς ζῆτουῦτος περὶ ἐλήλυθεν, ἐκ
 ἵππῃ τῶν λόγων λοιπὸν τῆς δυνάμει ἀντιπῆδου· οὐτε γὰρ ἀνέτροπον
 θεῶν οἷός τε ἔστιν ἀντιπῆδου. διὰ τῆς τῆς εἶπες ὑμῶν δυνάμει σωιέναι, ὡς

castet, & hominem ex terra fin-
 xisset, omnia sustentavit Verbo
 suo, & Spiritu sancto. hoc Ver-
 bum, o philosopho, Dei Filium
 esse cognoscentes, adoramus,
 credentes illū, ut nos redimeret,
 ex Virgine carnem assumpfisse,
 natum esse, & hominem factum
 esse, & per carnis suae passionem
 in cruce & mortem, ab aeterna
 damnatione nos liberauisset, per-
 que resurrectionem suam, aeternam
 nobis vitam contulisset: quem
 ad caelos regressum, speramus
 iterum venturū, & iudicem fu-
 turum omnium quae in vita ges-
 simus. hec cunctis credis, o philo-
 sophe? Ille tamquam differendi &
 contradicendi imperitus obstu-
 puit, & velut surdus aut mutus
 obticuit: hoc solū voce ad com-
 miserationem inflexa dicere po-
 tuit: Mihi haec ita se habere vi-
 dentur, nec aliud quidquam verius
 esse credo quam quod tu dixisti.
 Tum senex ait: Si haec ita se ha-
 bere credis, philosopho, surge, se-
 quere me, ad ecclesiam properemus,
 in qua huius fidei sigillū ac-
 cipias. Philosophus autem cum
 mentem suam ad verā in Deum
 pietatem flexisset, surrexit & se-
 cutus est senem. Conuersus vero
 ad discipulos suos, & ad eos qui
 audiendi gratia illuc confluerāt:
 Audite, inquit, o viri: quamdiu
 verbis contendebamus, verba
 verbis opposui, & obiecta, dicen-
 di arte refelli: sed ubi pro verbis
 diuina virtus ex ore dicentis pro-
 diit, non potuerunt amplius ver-
 ba virtuti resistere, nec homo ad-
 uersari Deo valuit. Et ideo si quis
 vestrum intelligere potuerit, quae

mihī intellexisse videor, credat in Christum, & sequatur hunc senem, in quo locutus est Deus. Hoc itaque pacto philosophus illuminatus, & Christianus factus, se victum esse a sene gratulabatur. Quod vero philosophus baptizatus fuerit, & Dei ecclesie adiunctus, quod quieuerit, & ob magnifica Dei facta exultaerit, Synodus ipsa gaudebat.

ἐγὼ νεόμικτα, πειθισθὲς εἰς Χριστὸν, & ἀκολουθησάτω τούτῳ τῷ γέροντι, ἐν ᾧ ἐλάλησεν ὁ Θεός. τὸν Θεὸν δὲ ἵπὸν ἀγαλαβῶν ὁ φιλόσοφος, Φωπιδεῖς, καὶ ἡρόδοτος χριστιανός, ἔχαιρεν ἡγήθεῖς ἰσθὸ τῆς γέροντος. τούτου δὲ ἔφιλσοφου βαπτισθέντος, καὶ τῆς τῆς θεοῦ ἐκκλησίας συναφθέντος, καὶ διαναπαυμένου καὶ ἀγαλλιάσαντος ἐπὶ τοῖς μεγάλοις τῆς θεοῦ, ἢ σωῶδος ἔχαιρεν.

ANNO CHRISTI 334.

Refutatio alterius philosophi, cui Phædo nomen, qui etiam pro impio Ario & blasphemia ab illo inuenta, verba fecit.

Ἀντήρησις ἐτέρου φιλοσόφου τούνομα Φαιδῶνος, ποιουμένου ἐ ἀντιπῶν λόγους ὑπὲρ τῆς θεομάχου Ἀρείου, καὶ τῆς ἐφωρεθείσης ἰσθὸ ἀντιβλασφημίας.

CAPVT XIV.

ΚΕΦΑΛ. 14.

Propositio philosophi ad sanctā Synodum super illud: Faciamus hominem.

Πρότασις τῆς φιλοσόφου πρὸς τῶν ἁγίων σωῶδον εἰς τὸ ποιῆσαι ἄνθρωπον.

Genes. 1.

DIXITQUE Deus: Faciamus hominem ad imaginem & similitudinem nostram. Si quidem igitur, vt vox indicat, mens etiā erat separatim subsistens, Deum dixerit aliquis habere hominis effigiem: nouimus autē Deum simplicem esse ac sine figura. quid ergo sibi volunt appellationum istarum significationes: dicite, numquid Deus hominis habet figuram?

ΚΑΙ εἶπεν ὁ Θεός: ποιῆσωμεν ἄνθρωπον κατ' εἰκόνα ἡμετέρου, & καθ' ὁμοίωσιν. εἰ οὐκ ὡς ἡ φωνὴ δηλοῖ, ἢ καὶ ὁ νοῦς ὁμοιωθεῖς, ἀνθρώπου μορφὸν ἀντὶς λέξοι Θεόν. Θεὸν δὲ θεὸν ἴσμεν ἀπλοῦν, καὶ ἀσημάτιστον. τί οὐκ βούλονται ἀσημασίαι τῶν προσχημάτων τούτων; Φατέ, μὴ ἀεὶ ἀνθρώπου μορφὸν τὸ θεόν;

Responsio sanctorum patrum per Eustathium episcopum Antiochiæ.

Ἀπόκρισις τῶν ἁγίων πατέρων διὰ Εὐσταθίου ἐπισκόπου Ἀντιοχείας.

Ibidem.

Non sic o philosopho, sed quod Deus dixit: Præsent vniuersæ terræ, & dominantur ei, & omnibus quæ in ea sunt: hoc accommodatum est ei, facere scilicet hominem ad imaginem Dei, & præesse illum vniuersæ

Οὐχ οὕτως ὁ φιλόσοφε, ἀλλ' ἡ τὸ εἶπεν Θεόν: ἀρχέτωσαν πάσης τῆς γῆς καὶ τῶν κινήτων ἐπὶ τῆς γῆς, καὶ πάντων τῶν ἐν αὐτῇ: τὸ κινεῖν δὲ, τὸ ποιῆσαι ἄνθρωπον κατ' εἰκόνα θεοῦ, καὶ ἀρχεῖν αὐτὸν πάσης τῆς